

DÄASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVISJ.-KOMANDÖR

Nr. 31

VEEBUAR 1932

4. AASTAKÄIK

„Sest see värv on kitsas ja see tee on vaevaline, mis elu sisse viib.“

Matt. 7:14.

MÕNI aeg tagasi nägin ühes kuuluses, mis käsitas uut näidendit „Tütarlaps teelahkmeil“, väga silmapaistvat pilti. See kujutas noort tütarlast risteel. Üks tee oli väga lai ja mõnus, teine aga kitsas. Laia tee mõlemil pool asusid toredad kõrtsihooned, mis sädelesid valguses ja olid täis lõbutsevaid võõraid. Tee alguses oli plakati, millele kirjutatud sõna S u r m. Teine tee oli väga kitsas ja ilmselt vaevaline. Selle plakati võis lugeda sõna R a h u. Tütarlaps pidi nüüd valima ühe neist kahest teest, ja pilt kujutas teda valimuna mõttesse süvenedes.

See pilt kahest teest tuletab meele kujutlust vanas raamatus — piiblis — noorest naisest, kes oli umbes samas seisukorras ja sama valiku ees. Tuletage meele moablast Rutti (Ruti r. 1. peatükki). Noomi, Elimeleki naine läks pärast oma mehe ja poegade surma ühes minijatega tagasi Moabi maalt. Keset matka käskis Noomj oma kahele minijale, et nad läheksid tagasi igaküsi oma kotta, ja et nad ei tuleks temaga kaasa. Teine minija, Orpa suudles Noomit ja läks tagasi oma rahva juure. Ta armastas oma ämma, kuid mitte nii palju, et oleks jätnud maa ja rahva tema pärast.

Kuid Rut andis Noomile väga kauni vastuse, kui see soovitas talle teha oma käli eeskujul. „Ära räägi mulle seda“, ütles Rut, „et ma peaksin sinust loobuma ja jälle läheksin tagasi. Sest kuhu sina lähed, sinna lähen ka mina, ja kus paika sina jääd, sinna tahan ka mina jääda. Sinu rahvas on minu rahvas ja sinu Jumal on minu Jumal.“ Rut valik polnud mõtlemata. Rut teadis küll, et Noomil kui lesel polnud ees valget tulevikku, kuid Noomj jumalakartus oli niivõrt mõjunud noorele naisele, et ta oli valmis oma ämмага jagama kõike enesestalgamist. Valik oli väga kindel: „Kus sina sured, sinna tahan ka mina surra, ja sinna peab mind maha maetama.“ Rut oli teinud valiku: Tulgu elu või surm, tema tahtis minna ühes Noomiga.

Kui aralt otsustavad inimesed tänapäeval! Nad kardavad olevikku, ja ühtlasi ka tulevikku. Rut tegi kindla

Teelahkmeil.

ja otsustava sammu ja oli sellest päevast rahus ning hingamises. Sest kitsas, raske tee on ühtlasi ka õnnistusrikas. Noorel moabilasel ei tar-

vitsenud tunda muret ega vaeva. Varsti ta sai rikkaks ja omas rohkesti varandust. Ja teine suur õnnistus ja au, mis aja jooksul sai taile

Ja Noomi ütles: „Minge tagasi, mu tütreid. Miks teie tahate minuga tulla? Orpa andis oma ämmale suud, kuid Rut jäi temast kinni. Ja ta ütles: „Vaata, su käli on oma rahva juure tagasi läinud ja oma jumalate juure, mine sina tagasi oma käli järele.“ Aga Rut vastas: „Ära räägi mulle, et peaksin loobuma sinust ja su juurest jälle tagasi minema, sest kus poole sina lähed, sinna lähen mina ka, ja kus paika sina jääd, sinna tahan ka mina jääda. Sinu rahvas on minu rahvas ja sinu Jumal on minu Jumal.“

osaks, oli see, et ta sai Naatsareti Jeesuse, maailma Lunastaja esemaks.

Lai tee on hukutav, millel juhiks saatan. See näib väliselt tore ja kaunis, kuid seespool on ta täis surnuluid ja kõlke mustust. Oi, kuidas paljud valivad laia tee, mis viib surmaste! Juudas valis 30 hõberaha ja müüs ära oma Issanda. Tulemuseks oli meeletu hinge hukkumine. Kui Lot tuli teelahkmele, valis ta kauni Soodoma. Tulemuseks oli mure tema enesele ja surm tema naisele. Nii ka paljudel on silmapilksed löbud hukutajaks elutee valikul.

Miks ma peaksin olema püha? Lugege kindrali kõnet 5. lhk.

Teist teed võiksime nimetada õigeks eluteeks. Kuigi see on kitsas, ei ole ta süinge ega üksildane. Laulud, mida lauldakse sellel teel, on kiituselaulud. See tee pole küll sile, aga ta on kaitstud ja varjuline. Kui su kingad kuluvad, võid saada raudsed ja vasksed kingad. Kuigi päike loojeneb vara, paistab sulle varsti kiirgav koidutäht. Ja kuigi teel on lõvid, kes näitavad hambaid, kui neile läheneme, sa ei tarvitse neid kartata, sest nad on ahelais.

Ja rännates sellel teel on kindel, et see tee viib taevasse, kus saad näha seda, kes on ise „tee, tõde ja elu“; tema julgustab sind, kui oled väsinud rändamast laial teel, mis viib surmaste, kuna ta juhatab ja kutsub sind lahkuma surma teelt ja asuma teele, mis viib ellu.

Sina, noor sõber, kes loed neid rindu — vast sinagi oled praegu teelahkmeil valimas teed? Oi, vali elutee, siis saad õnnelikuks ajalikuks ja igavesti.

„Sest Issand tunneb vagade teed, aga jumalakartmatute tee läheb hukka.“

SÕJA- HÜÜD

Pääste-

armee

kuukiri Eestis.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London
101 Queen Victoria Street.Divisjon Pääkorter, Riga, Valde-
mara iela 33, 9.Tallinna I korpus U. Sadama t. 11-a.
Ensign N. Petterson, leitnant K. Bern-
nadt, ltn. V. Muul.Tallinna II korpus Vaksali pst. 8-a.
Ltn. M. Blees, ensain S. Ambrosen,
ltn. H. Eimann.Tartu korpus Tähe tän. 124.
Ltn. S. Muusekalt, ltn. J. Matveus.

KOOSOLEKUTE AJAD:

Tallinna I korpus:

Lauup. kl. 7.30 Päästmiskooolek.
Pühapä. kl. 10.30 Pühitsuskooolek.
Kl. 12.30 Pühapäevakool. Kl. 1.30
Lapsõdurite kooolek. Kl. 4 Neku-
rite ja ümberpöörnute kooolek.
Kl. 5 Lastekooolek. Kl. 7 Päästmis-
kooolek.Teisip. kl. 7.30 Noorsoo Leegioni
kooolek.Kesknl. kl. 6. Koduühingu koos-
olek. Kl. 7.30 Korpuskadetid.Neljap. kl. 6. Lastekooolek. Kl.
7.30 Päästmiskooolek.

Reede kl. 7.30. Sõdurite kooolek.

Kõik olete teretulemast PÄASTEARMEE KOOSOLEKULE!

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid veebuaris.

1. Moosese r.	14. P.	3:20—35	
1. E.	24:15—28	16. E.	4:1—12
2. T.	24:29—41	16. T.	4:13—25
3. K.	24:42—54	17. K.	4:26—41
4. N.	24:55—67	18. N.	5:1—20
5. R.	25:27—34	19. R.	5:21—34
6. L.	26:17—31	20. L.	5:35—43
Markus,	21. P.	6:1—13	
7. P.	1:1—13	22. E.	6:14—29
8. E.	1:14—28	24. K.	6:45—56
9. T.	1:29—39	25. N.	7:1—13
10. K.	1:40—45	26. R.	7:14—23
11. N.	2:1—12	27. L.	7:24—37
12. R.	2:13—28	28. P.	8:1—13
13. L.	3:1—19	29. E.	8:14—26

Palvained.

Veebr. 7. Hüüa.

- 14. Mere- ja kaitsvägi.
- 21. Iga maa vangid.
- 28. Meie eneseärasalgamise
ettevõtte.

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 30 — Jaanuar 1932.

Ohvitserid:

Ltn. H. Eimann 100 eks., ltn. K.
Bernadt 50, ltn. M. Blees 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Tallinna I korpus.
Muusik. M. Ernits 31 eks., kassah.
J. Kütt 30, seersandid P. Leemann 25,
A. Krees 25, E. Nilmann 25, L. Rattik
25, M. Holunder 25, A. Tõkpe 25,
muusik. L. Krikmann 25, nekr. A.
Saumann 25.

Tallinna II korpus.

Muusik. H. Jann 60 eks., seers. A.
Reisman 25, sõdurid E. Alberg 25,
H. Panso 25.

ÕPEKÕNE TULISEST USUST

Põletav ja paistev valgus

Kirjutanud komandör
Samuel Brengle

UKS teaduse lahendamata prob-
lemidest on see, kuidas tekitada
külmia füüsilist valgust. Prob-
leem, mida usk on lahendamata ja peab
lahendamata, on see, kuidas tekitada
vaimitist valgust, mis on tuline ja
mis ei ole midagi muud kui vanaaeg-
ne usk. Jeesus ütles oma eelkäijast
Kristija Johannesest: „Ta oli põletav
ja paistev valgus.“ Tema paistis

Jerusalemmani, ja kogu Jundamaa ning Jordani ümbruse rahvas oli koku-
kunnid ja aratavad valgusest ja läks välja, et näha ja kuulda; ta põle-
nende kõvades ja külmades südames, kuul hulga tunnistasi oma patte.

Meie loeme, et kui Mooses tuli alla Siinai mäelt, kus ta kohtas Jumala-
lat, siis: „Israeli lapsed ei võinud mitte üksiklmi Moosesse palgesse van-
data tema põlge an pärast, muud mitte üksiklmi Moosesse palgesse van-
2. Moos, 24:29—32). Veel loeme Teivanust: „Ja kui kõik, kes suures koht-
vats istusid, üksiklmi tema päile vanustasid, siis nägid nemad tema päle
otseku ingl palge olevat.“ (Ap. T. 6:15)

Mõni aeg tagasi levisi Chicago mitmekordne miljonär kõneles palge
Armee kooolekul ja ütles muuseas, et üks asi, mis alati väga mõjutand
tud, vaadates salvatsiooni, oli sära, mis peegeldus nende nägudes. (Et
see sära ilmi ei kaoks!) Seda sära tekitab taevalik tarkus, mis tuleb Jum-
la tunnistamisest usu läbi Jeesusesse ja rahu läbi häast südametunnis-
tusest ning armastusest kõikide vastu.

Kuid need, kes aratavad inimesi õiglusele, ei ole
mitte ainult teadav valgus, vaid põletav tuli. Johannes
põletas enesele teed unuvates südamesse oma aja inimestele ja ära-
tas ütles kogu Palestiina. Teivanus põletas südalaste preestrite ja kohtu-
mõistjate hingedes, kui nende vilha ei tundenud piire ja nad teda välja
lõhkisid ja surmasid kivirahel. Apostlid põletasid oma tee paganaite
lindadesse ja tsivilisatsioonides selle roojusega ja toorusega. (Room.
1:22—32). Asutaja ja Armee ema valgustasid ja põletasid oma tee läbi
mõistamatu kurjuse ja teadmatus, üksiküksuse ja pilke ja põlgust, orga-
niseeritud kõva vastupanu takistusest, ja hulgaid väiksemaid mehi ja
naisi on võtnud oma tee sama tule läbi.

Mis on see tuli? See on armastus. See on usk. See on
 lootus. See on äärmine andumus. See on jumalik: formaalsuse, tseremo-
onia, leiguse, üksiküksuse ja vaimitse surma sallimatus. See on liht-
sus ja pühendus surmale. See on Jumala Püha Vaim, põledes aland-
liku, püha ja uskudina inimese läbi ja sees.

See on vaim, mis vaimitas Jonatani ja tema sõjariidaste kandjad
minna pilkava vilgiti vastu ja laiati ajada tema väge; see vaimitas
Tanneilt välja astuma häbemata hiiglane vastu ja põgenema ajada uket
vaimitas; see vahustas Tannielit ja tema kolme sõpra minna lõivaku ja
seitsmekordset kõetud ahju, ennem kui olla truuuseta Jumalale, süd-
ametunnistusele ja isade usule.

See on vaim, mis vaimitas John Knox'i hüüdma Jumala poole:
„Anna mulle Shotimaa, ehk ma suren“, see viis Luteri peaaegu kindla
surma võimaluse juures ütlemata oma sõpradele: „Ma tahan minna Vormsi,
kuigi sääl oleks sama palju kuradeid linnas kui telliskive majakastel.“

See on vaim, mis vahustas ohvitseri ühes väga terves korpuses,
linnas, mis täis üksiküksust ja vastumeelset, iga nädal teinud õo paluma
kahe ehk kolme samasuguste hingede, kes jagasid temaga raskust, kui
Jumal aratas kogu linna, linnapääl sai tema sõbraks ja kaitsjaks ning
linna ametnikud ja õpetajad külastasid tema pärastlõunaseid pühapäeva
kooolekuid linna saalis. Rahvas andis talle raha use ruumi jaoks ja
muusikaristur võinud orkestri jaoks, samal ajal platvorm täitus sõduritega,
kes olid võtnud tuld oma ohvitserilt.

Teie küsite: kuidas võime saada tuld? Ma vastan: mitte
pidutsedes, vaid paustudes; mitte mängides, vaid paludes; mitte magades
ja laiseldes, vaid valvates ja hoolsalt otsides Jumalat ja hingesid, kes
Temaist tulevad; mitte pääliskandest läbi vaadates „Sõjahüüdu“ ja luge-
des ajalehti ja ahnelt nautides naljatlikke ja spordinduseid, vaid urides
Pühakirja.

Tulega inimesed on saanud tuttavaks Jumalaga.
Nad on oodanud Teda sõnakunelikult, nagu Tema käsk räägib. (Jes.
26:8, 64:5) Nad ei ole ainult kaitsenud püha ja pööranud Jumala
poole, vaid nad on igatsenud Teda suurema innuga kui merehädalised
laevamehed ootavad hommut. Nad on näinud ja jannunenud Tema järel
ja nad on näinud Teda, ja kui nad leidsid Teda, nemad löid leegit-
sema. „Meie Jumal on hävitaja tuli“, ja püha tuli leegitseb iga hing-
ges, kes elab Temaga.

Pühaduse ja armastuse tuli läbibast inimest, kes püudutab Jumalat,
hoivades vana elu, asetades uue inimese vana asemele — inimese uute
sõnadega, uue vaimituse ja iseloomuga, uute lootuste ja kalduvustega
ja innuga. Kuid kui inimene on uus, usk on vana — sama vana kui
nelipühi ja Kolgata; vana kui müristaja, suitsve, leegitsev Siinai, ja põ-
lev põõsas, mida Mooses nägi; vana nagu Abram ja Eenok ja Aabel.

Tulega inimesed on usu inimesed. Nad usuvad Jumala-
t, ja nad põletavad sellepärast, et nad usuvad. Nad usuvad, et Jumal
on ja et Ta tasub neile, kes Teda otsivad. (Eebr. 11:6) Tulega inimesel
on üksikud ajad salajaks palveks. Nemat on üks Jumalaga, nagu
Jeesus oli oma palvetes, nagu Johannes oli kõrvas, nagu Mooses Siinail,
nagu Elias Hoorebil. Tulega inimesed armastavad Jumalat.

Tulega inimesed on ennastohverdavad ja enast-
salgavad. Nad ei sega endid selle maailma asjadesse. Nad ei sega endid
maailma inimestega, kui ainult selleks, et teha nelli hääd, ja kui võima-
lik, võtta neld Kristusele. Nad hoiavad tuld oma südamesse kui oma ain-
ast kaitsjat maa pääl ja oma tunnistust taeval.

Mida mele usume.

Meie usume, et kestev päämistise sel-
skord oleb kestrast sõnakuneli-
kust usust Kristuses.

Toimune ja salkus rippenute juus-
tega haavatud mees peatas kord
kuningat lahingu lõpul ja pa-
lus talt armu. Ta seletas oma häälle
valitsejale, et kestev lahingut üks
vang oli usaldanud tema loole alla
kindla käsuga, teda hoolasit valva-
ta ja ähvardanud, et kui milgi
kõmbel see mees peaks kaduma, siis
sõdur maksab oma eluga selle põge-
nenud vang eest. „Kui sinu sulane
oli tegev sinu ja sääl“, tunnistas ha-
vatud abipalja, „oli vang läinud!“

Kahtlemata tundis sõdur, et tal
oli ette tunta väge vabandav põhjus.
Ta ei maganud ametikohuste täitmi-
sel ega kellegi ei tarvitse mõelda,
et ta oleks olnud laisk ja hooletu.
Haavatud ja surijad pausid veit ja
ta tõi nelli. Üks seltsimees oli hä-
daohus vanelaste laiska poolt ja te-
ma tootas teda vabastama. Ta oli et-
tege olnud, kõik see aeg vastu seistes
kuninga vanelastele ja aidates kun-
inga sõdurite.

Kuningas ütles sõdurile: „Niisug-
une olgu sinu kohtusõna; sa ise
ole ostanud.“ Tegutsemine ei või
asendada sõnakuneliiklust.

Jeesus kõneles vahel oma jängri-
tele viimasest kohtust maailma üle.
Kord Ta kõneles tõsiselt hoiatades
seda, mida aktiivsed jumalasalgaajad
liig tihti kalduvad jätma hoolitusse.
Päästja ütles:

„Ei saa kõik, kes minu vastu üt-
levad: Issand, Issand, taevariikid,
vaid kes teevad minu Issa tahtmist,
kes teevad on. Paljud ütlevad minu
vastu seltsamat põlvel: Issand, eks
meie ole Sinu nimel prohveti viisil
rääkinud ja Sinu nimel kurjad val-
muud välja ajanud ja Sinu nimel pal-
ju vägevaid tegusid teinud. Ja siis
tunnistad mina nelli: Mina ei ole
teid elades tundnud, taganege minust
ära, kes teie lõkehut teete.“

Sõnakuneliiklus on palju rohkem
vajalik kesteva päämistise seisukorra-
le, kui „palju häid tegusid.“

Oli kord armastatud poeg ühel rik-
kal isal. Ta oli sindinud perekonnas
ja omas kõik poja eesõigused. Aga ta
rändas ära ja kuna ta isa alles elas
rikkuses, sattus poeg vaesusse; ku-
na kodu oli leiba külluses ja isegi
tagavaraks, oli tema nälijast raskes
kulus; kuna kõige alam sulane kodus,
vanas talus, oli korraldikut rietatud,
oli tema ainult määratud narudes.
Ja sellele vaatamata, et ta oli kord
sündinud rikkas majas ja omas kõike
külluses, oleks ta võinud surra puu-
duses — poja õigus poleks teda
päästnud, sest et ta rändas kaugele
kodust.

Armees mele usume tagasimeku
võimalusse. Kui sõnakuneliik usk
Jeesuses Kristuses on kadunud, on
kestev päämistise seisukord lõppe-
nud. Piibel näitab selgelt, et see on
niin, ja kibedad ning valused kogumu-
sed aina tõendavad seda. Mele sar-
mit usume, et iga tagasimeku võib
tagasi pöördua ja kuningliku vastu-
võtu osaliseks saada, nagu see omaks
sai ärakadunud pojale. See on, mis-
pärast iga salvatsioonist sügavalt ja
tõsiselt toetab kindrali illeskuset ta-
gastajaläinutele, and tagasi pöördus-
sid võitlejate ridadesse.

„Seesinane mu poeg oli
surnud ja on jälle elavaks
saanud; ja tema oli ära ka-
dunud ja on leitud.“

(Luuk. 15:24.)

Piibli nurk

Õppige tundma Jumalat

Nõuame neile, kes ei armasta oma piiblit.

TEMA tundmine ei tule nii palju koosolekute külastamisest, vaid enam ühendusest Temaga Tema sõna läbi.

Mitmed noored salvastionistid leiavad raskuse sellest, et armastada tõsiselt oma piiblit. Lugesed seda kui oma kohustust või ülesannet, kui teised omavad tunde. Võib-olla mõned peavad kohustuseks minna mitmele koosolekule nihaasti vabasse õhku kui sisekoosolekule ja noortekoosolekule ning harjutustele — püüavad teha oma osa igal pool hästi, ja siiski nad ei õpi isiklikult tundma Jumalat. On väga kerge teha nii ja ma tean oma läbielamistest, et sel teel võib elada õnneliku elu, siiski peame püüama meeles, et sarnane tegevus ei ole meie usk.

Isklik osasaamine.
Meie loeme piiblit, mõned järgivad vastasid Pauluse küsimusele, et nad on ristitud „Johannese ristimisega“. Valvame selle järele, et meie ei oleks „ristitud“ Armee korpuse eluga. On üks tee — vaadata selle järele, et isiklik osasaamine Jumalaga ei jääks hooletusse; ja kui teie tahate õppida Teda enam tundma, siis teie suur lootus on lugeda Tema oma ilmutamist enese üle.

Ei ole hää lugeda liig palju ühe korraga, nii et teie meel saaks koormatud. On parem võtta mõned üksikud salmid ja mõelda nende üle järele, vaadata võrreldustega piiblis ja püüda mõista, milline läbielamine oli sel korral nende salmid kirjutaja ja ette kujutada neist piibli meele oma meeles.

Lugege süstemaatiliselt.

Siiis meie peaksmee jälgima kava ja mitte lugema „ükskõik kuu“. Meie ei loeks ühtki teist raamatut ainult keskkohaast või lõput, miks peaksmee siis lugema sel teel Jumala raamatut? Mõgaga ja kihli brigaad annab hää kava piibli lugemisele.

Võib-olla mõni meie seast ei ole nii huvitatud sellest, sest meie ei mõista kõike, mida loeme. Aga kui meie võiksime lugeda piiblit sama kergesti kui mingisugust luulet lastele, siis see enam ei oleks Jumala sõna, sest Tema ütles: „Sest otsi see kui taevad on kõrgemad kui maa, nõnda on minu teed kõrgemad kui teie teed, ja minu mõtted kõrgemad kui teie mõtted.“ (Jesaja 55:9). Kuidas siis meie võime loota, et mõistame mõnd salmit esimese pilguga nalle? Meie ei pea kaotama oma julgust või süüdistama iseenast, kui meile ei mõista kõike, mida loeme. Tullis järgmisel korral tagasi sama koha juure, võimalikult näeme seda uues valguses.

Ühe kõige lugedes piiblit, me peaksmee paluma, et Jumal avaks meie silmi, nii et võiksime mõista Tema Püha Vaimu valgust.

EMADELE JA KODULE

Teeni Jumalat esiteks kodus.

KELLEGI ohvitseri öde kirjutas oma vennale ja ütles, et ta on päästetud. Kirja järele otsustades olnud tal imelik läbielamine. Vastuseks kirjutatakse vend oma rõõmuga ja andis temale mõned hääd näpunäited.

Aeg-aja järele jutustas öde oma edusammudest, mida ta tegi. Ta oli vanutatud lipu alla ja kandis täit univormi. Pääle selle tuli rõõmus teade, et ta võinud esimese hinge Jumalale. Vend nägi, et tal oli tung minna edasi võitluses.

Tema suvepuhkuse aeg ligines. Loomulikult oli ta rõõmus tulles koju, ja eriti oli ta huvitatud näha, kuidas öde läheb edasi. Sellepärast, kui ta tuli koju, ütles ta oma emale: „Kui hää, et Anni on päästetud ja töötab tublisti kui salvastionist.“

„Ja“, vastas ema, „ta töötab hooltsasti korpuses, ja ma usun, et ta teeb palju hääd, aga — ja väsinud ema vaiks ja näes olevat väga mures.“

Siiis oli meie süüsilisele selge, et ta ema kandis nüüd rasket koormat oma väikeses kodus. Anni oli nii täidetud oma vastleitud õnnega, soovis

jutustada sellest igatihele ning võttis osa igast koosolekust ja tunnistust Jumalast. Ta oli unustanud, et kuigi armastust ei pea piirama ainult kodu tarvis, armastus pidi just algama kodus.

Vend-ohvitser leidis võimaluse rääkimiseks Anniga mõne mõistliku sõna. „Kuule nüüd, Anni“, ütles ta, „kuidas on õieti emaga? Kui palju sa altdt teda kodus? Kas see ei oleks suurem uhkus sinule, kui peatuksid vahest kodus ja aitaksid ema majapidamises?“

Pisarad tulid õe silmi ja ta huuled värisesid, kui ta ütles: „Oh Johannes, ma kunagi pole näinud ennem asja sellest kültest.“

Sellest päevast pääle tõmbas Anni tihti tööleidi univormi asemele selga, keeras käikesed üles ning töötas kodus rõõmuis emale ja ödele- vendadele. Kui ta läheb nüüd koos-

olekule, on tema hääl muutunud ja tema tunnistustes on uus jõud, sest enne kui ta läheb rääkima tõoise usu õnnistustest, väljendab ta kodus töösist valmu.

Naiste kööginurk.

Koduküpsetatud biskviidid.

MEEBISKVIIDID.

Keetke üks tass mett ja 1 tass suhkrut segatult 10 minuti jooksul. Laske jahtuda ja lisage kolm hästi vahutatud muna ja pool teelusikatüt nihaasti kinnamooni kui vürtsi. Lisage 5 tassi jahu, mida segage 2 teelusikatüti küpsutamissoodaga; segage kõik hästi mitte väga kõvaks taignaks ja laske seista üle öö. Järgmisel hommiku tehke sellest õhuke kord ja lõigake välja biskviidid, mida küpsatatakse keskmise kuumusega ahjus.

NIISUJAHU BISKVIIDID.

3 tassi jahu, 1 teelusikatüts soodat, 1 tass suhkrut, 2 muna, 2 teelusikatüt viinakivi pulbrit, 1 tass nisujuha, kolmveerand tassi küpsutamise rasva, 1 tassi piima. Segage ühte jahu, viinakivi pulber ja sooda ning lisage nisujuha ja suhkrut. Segage küpsutamise rasvaga ja lisage munad üksteise järele ning segage piimaga pehmeteks taignaks. Valmistage mitte liig õhuke taignakord, lõigake välja ümmargused lõiked ja küpselate palavas ahjus.

Tervishoidlikke määrusi talvaks.

Pidage värsket õhku igas toas, mida turvitate.

Kandke kerged, lahtist ja sooja riieid; kõige parimad on villased riided.

Püüdke minna iga päev välja vabasse õhku.

Kui magate lahtises kohas, katke ennast hästi villaste vaimudega.

Hoidke ennast liigsoomise ja liigse raskuse eest.

Sööge hääd toitu — liha, mune, kalu, võid jne. ja hoiduge paljust soolast ja vanast toidust. Pivake kohvi ja tee joonki.

Sööge iga päev mingisugust pudru või jahust toitu. Sööge igal ajal palju puuvilja ja juurvilja.

Arge sööge palju suhkrut ja peenejahu toitu (rukkij- ja odrajuha on parem.)

Alati sööge aeglaselt, ja näriate hästi oma toitu. Püüdke maitseada oma toitu.

Tarvitage palju teid nihaasti sise-miselt kui väiselt. Joage päeva jooksul söögi vahaegadelt vähemalt 5 klaasi vett. Naht on väga tundeik organ, pidage see puhtana.

Arge müdsetege; töötage terve sõidamega ja rõõmuga.

Pidage neid seadusi, ja siis teil on tervislik ning õnnelik talv.

KRISTUS JA PATUNE,

KEEGI variser palus alaliselt Jeesust, et ta külastaks teda. Lõpuks Jeesus tuli tema koju ja istus lauda. Selles linnas oli keegi hästi tuntud patune naine. Kuuldes, et Jeesus on variseri kodus, tuli ka tema sinna ja võttis enesega kaasa pudeli kallist salvi. Ta heitis ennast nuttes Jeesuse jalgade ette, pesi Tema jalgu oma pisaratega, kuivatas oma juustega ning suudles Tema jalgu ja võidis kalli salviga. Pearsisa, variser, mõttes eneses: „Kui Jeesus oleks prohvet, siis ta teaks, et see naine on suur patune.“

Jeesus vastas tema mõtteile ja ütles: „Siimon, mul on midagi sulle öelda.“ „Rabbi, ütle,“ oli vastus. Siis jätkas Jeesus: „Ühel mehel oli kaks võlgniku: ühel oli viissada krooni ja teisel viiskümmend. Kumbki neist ei võinud maksta oma võlga ja tema kinkis neile — nende võla.

Ütle mulle, missugune nende seast armastas enam isandat?“

„Mina arvan,“ vastas Siimon, „see, kellele ta enam andestas.“ Jeesus vastas: „Arvasid õieti.“ Siis, pöörates naise poole, ütles Ta Siimonile:

„Kas näed seda naist? Tulin sinu majja ja sa ei annud mulle natuke vett jalgade pesemiseks; tema pesi neid oma pisaratega ja kuivatas oma juustega. Sa ei suudelnud mind, aga tema ei lakanud suudlemast minu jalgu sest ajast pääle, kui ma tulin siia. Sa isegi ei võinud mu pääd õliga, aga tema pani lõhnavat salvi minu jalgadele. Sellepärast ma ütlen sulle, et tema palju pattu on andestatud — ja ta armastab palju, aga kellele vähe andestatud, see armastab vähe.“

Ja Ta ütles naisele: „Sinu pattu on sulle andeks antud.“ Siis ütlesid teised külalised isekes-

kis: „Kes seesinane on, et Ta isegi pattu andeks annab?“

„Aga Jeesus ütles naisele: „Mina rahuga, sinu usk on sind aidanud!“

„MU EMA – LÕPETAS PALVETAMISE MINU EEST?!...“

Nikotini võimused.

Kuidas keegi noormees võitis harjumuse suitsetada ja närida tubakat.

Imetan ennast „Joonaseks“, sest teadnud suhtes sarnanen Joonasele, kellest jutustatud vanas testamendis. Mitu aastat, enne põrmist, rääkis Jumal minuga ja ma lubasin anda ennast Tema teenistusse, kuid sääl oli laev, mis „viis Tarsusesse“ ja mina asusin sellele, hoolimata Jumalale antud lootusest. Tõusis kange torm, ja minu laev „hukkus“. Siis andis Jumal mulle veel ühe võimaluse, ja sel korral olin rõõmus kumaldas Tema käski. Tõesti, Tema armastus minu vastu oli lõpmata.

Kui Jumal oli vabastanud mind paturjusest, ütles saatana mulle, et mul on võimatu elada nõnda, nagu piiblist nõuab Jumalarahvalt. Otsustasin võidelda Jumala armuga. Peagi nägin oma elus asju, mis ei meeldinud Jumalale, ja ma ei saanud enam rahul, kui kõrvaldasin neid üksteise järele ja võitsin neid.

Langedes esimest korda põlvili ja paludes Jumalalt päästmist, vabanasin täiesti alkoholi mõjust. Aastate kaupa oli mul harjumus ja himu suitsetamise järele, kuid nüüd ilmutas Püha Vaim, et see on Jumala tahtmise vastu. Millist võitlust see tähendas minule! See harjumus oli nii juurdunud minuses, et kulgi oli teadnud aeg sellela, tundsin eneses rääkimata tarvidust tubaka järele, ükskõik millisel kujul. Siiski teadsin, et pean lahkuma sellest harjumusest. Aga sin olin küsimus — kuidas?

SEL ajal töötasin raudteel. Elamise hoones, mis oli kaugemal teistest elumajadest. Mul oli harjumus võtta õhtul palves ja piiblit lugemiseks. Ühel õhtul, kui Jumala Vaim oli eriti liidud, läksin välja pimedasse ja heltsin enesest ära hõbedast varrega piibu.

„Kui rumal sa oled, et riskasid ära oma piibu“, ütles saatana. „See oli ainult fanatism. Siis peaksid samuti lahkuma oma teeklassist. Pääle raski päevatõli lahutab see ainult sinu väsinud närve ja annab häid tunde.“

Kuldasin nõnannet ja läksin otsima oma piibu. Ei leidnud selle, kuid läksin ja ostsin uue. Niipea kui hakkasin suitsetama, tundsin, et mu hing oli mõistetud hukka. Otsustasin loobuda piibu suitsetamisest, aga kui mul tubak suuri minu tubaka järele, siis lubasin närida seda. Peagi leidsin, et see oli veel halvem harjumus, ja mu siid mõists minu alaliskit hukka. Ühel päevapäeva hommikul, kui olime kõik põlvili laulmise laulu, milles lubasime anda kõik Jumalale. Kui olime laulnud esimese salmi, ütles kapten: „Järgiks, kes teab, et tema hing ja Jumala vahel ei ole mingisugust takistust, tõstku üles oma käsi ja laulge ühes minuga!“

Tõstsin ühes teistega oma käe, kuid Püha Vaim ütles mulle: „Aga kuidas on siis tubakaga sinu taskus?“

Tõustes üles läksin välja uksest ja riskasin ära oma tubaka ning hüüdsin Jumala poole, et Tema vabastaks mind.

Ta kuulis mu hüüdu. Sellel hominikul purustas Ta minu orjakõde, ja sellest ajast olen vaba. Olen kindel, et kui ma sel korral poleks kuninud Jumala käsku selles asjas, oleksin kaotanud oma päästmise ja täiesti ära langenud Jumalast — kõik ainult sellepärast, et tahtsin täita oma ihahimu.

„MINU armas Erik“, algasid kõik ema kirjad oma pojale ja lõppesid alati palub sinu eest iga päev. Sinu armas ema.“

Ja Erik pani kirja hoolitsetu kokku ning pistis kirjutuslaua laekasse, kuhu see jäi, kuni laegas oli täidetud ja selle sisu visati paberikori. Ta võis ju kirjutada mõned lühikesed read kirjale vastuseks, kui tal oli aega, aga midu ta elas, nagu poleks ta kunagi õppinud paluma ema kõrval põlvili, nagu ta kunagi poleks saanud ühe lillerikla aasa väikesesse kirikusse ja nagu ta kunagi poleks saanud emalt sarnasid kirju, mis rääkisid sellest, et ema palus iga päev oma eksiotele läinud poja eest.

Saabudes võrrale maale tuhande kilomeetriid emale oma kodust, et teenida palju raha, pühendas tema tõeõetisilised tead varsti „kõigele hääle“, mida saadakse tantsusaalides ja teistel lõbukohtadel, nii et ta us elu oli täieline pööre kurjuse poole.

Ema mõistis, et aastateka kasvas ta poeg ikka kaugemale ja kaugemale tema häast mõjust, kuid ta jätkas palvetamist tema eest. Ta kohtas Jumalaga, nii nagu Jaakob vanal ajal, ühe kivi juures. Kaugel ära heinamaal, üksinda Jumalaga, põlvitas ta iga päev teatud kivi juures, mis oli muundunud tema Peeteliks, kus ta nägi taeva-ingleid ja andis ennast Jumala hoolde alla, ja Mitspaks, kus ta pühidis luua raha oma poja ja Jumala vahel, valades palju pisaraid oma eksiinud poja pattude pärast.

Kivi oli kord-kord järele ristitud pisarate-merega tema väsinud silmist, kui ta raske südamega palus Jumalat oma poja päästmise pärast. Ja siis kirjutas ta kirja, et meele tuletada pojale kitsast, aga õiget teed, mis viib igavasse auisse.

Ustav ema ei unustanud oma poega. Ta oli nüüd juba palunud kuus-teist aastat ja ta palved olid sama tulnud kui ta süda oli raske.

EMA MURE.

REEGI vana armas täd tuli külla poega Bergeri juure ja lehtis vana perekonnapiiblit, milles oli kirjutatud Eriki sünnipäev. „Ma mäletan nii hästi, kui ilus oli Erik selles valges riietuses, mida õmblesin temale, ja kuidas ta luges oma salme, kui ta veel ei käinud ühes teiste lastega pühapäevakoolis. Kas sa kuuled praegu ka midagi temast?“

„Ma sain temalt mõeldud nõudal kirja. Ta ütles, et tal läheb hästi, teenib hästi raha ja on rõõmus. Ta saadab mulle sageli midagi. Ta ei unusta oma ema, aga —“ ta vaikis, „aga sellest, kuidas ta kirjutab, ma mõistan, et ta on unustanud oma ema Jumala. Ma olen vahetpidamata palunud tema eest kõik need kuusteist aastat.“ Ja ta jutustas, kuidas ta läks iga päev välja heinamaale ja palus oma poja päästmise pärast Jumalat.

„Armas sõber“, ütles vana proua, „kas sa ei arva, et on aeg ualsada Issandat Eriki ümberpööramise pärast ja uskuda, et Ta vastab palvele?“

See oli uis mõte. Proua Berger kuulas seda hooliga. „Kui sa lähed järgmine kord kiville“, jätkas lahke hääl, „pead sa selle asemel, et paluda Eriki päästmise pärast, tänama Jumalat, sellepärast, et Ta vastab su palvele, ja usu, et Ta teeb nii.“

Ema tõstis oma pää üles ja ta usk kasvas hetkega mäekõrguseks. „Ja lõpeta kirjutamast Eriklle, et sa palud tema päästmise pärast.“ Jätkas vana täd. „Kirjuta temale ja üttele, et jäät teda Jumala hoolde.“ „Ma teen nii“, vastas proua Berger.

Ta hillis kogend välja harilikul ajal ja läks kohale, mis muutunud tema palvetajaks. Ta usk oli nii kindel kui kalju, ta rääkis Jumalaga oma poja pärast ja tänas Teda selle eest, mida ta uskus, et Jumal teeb ta pojaga.

Sel õhtul istus ta väikeses luua juures akna all ja mõttes sellel, kui kaua ta olnud kui plme kõigele mulle kui tumedale teavale — isegi siis, kui ta palus — aga kartus ei olnud mitte usk Eriki päästmisele. Pääle selle vaatas ta üles tähtedele, mis palnisid õhetaevas — samasuguse taevs kui see, mida Erik nägi, võib-olla ta julutas kuskil kupaistes kellegi noore neitiga. Keda ta juhuslikult saanud edaselt seitsiliseks. Ema sai oma rinda uut lootust ja julgust, mille tagajärjel ta kirjutas oma pojale sarnase kirja, miilise ta kunagi polnud ennem kirjutanud.

„Ma lõpetasin sinu eest palvetamise“, kirjutas ta. „Mu palved kunagi ei või viia sind taevasse. Ma olen annud sind Jumala kätte ja usun, et Tema, kes üksi võib, päästab su hing.“

TÕSINE ÜLALATUS.

KUI Erik võttis õhtul söögilaualt oma ema kirja, läks ta oma tuppa, kus ta avas ükskõikselt kirja, arvates leida sellest harilikku sisu. Aga kui ta oli läbi lugenud selle, ei pannud ta kirja nagu harilikult raamatulaekasse. Ta ei teadnud, mida teha sellega. Ta koristas oma salmaaluse ja luges veel kord. „Ema on lõpetanud palumast minu eest?“ hüüdis ta istematuult.

Siis luges ta veel kord kirja läbi. „Ma olen annud sind Jumala kätte“, luges ta, ja need sõnad nagu oleksid põlgenud käsi, mis hoidis kirja. Vastutus tema oma hinge eest, mida ta kogu aeg jätanud ema õlgadele, langes korraga tharaskelt temale. Kiri langes voodist põrandale, aga ta võttis selle üles ja luges veel korra, enne kui ta pani selle taskusse.

Ema sõnad pihnasid noormeeset mitmel päeval. Kiri võeti sageli taskust ja loeti uuesti läbi. Hirmus kartus haaras teda. Mida ta võis teha, et vabaneda sellest? Oma tõi, elinelaual, vabal ajal, kui ta pidi lõbutsema, oli ema kiri kui kasvav koorem tema südamel.

(Lõpp 5. lhk. 1 v.)

„Jah, kuid isa ja ema õpetasid nii...“

Jutustus kelleltki noormehelt. OLIN 10-aastane, kui sõitsin oma vanematega ja noorema vennaga tagasi Isamaale päale selle, kui olime elanud pigulaste elu. Läkisime ühes jaanus vennaga mõlemad välja ve järtele. Kui tahtsime leida läbi suure rahvahulga teed tagasi vaguni juure, milles sõitsime, leidsime, et see ei olnud enam endiseid kohal (võib-olla eksiisme ka ära). Vanemad olid kadunud. — Meie üksinda suure rahva hulgas... Nütsime.

Korraga keegi vedurihuht tuli meie juure ja küsis, miks meie nutame. Vanemad kadunud! Tema ei võinud aidata meid, aga ta ise oli lihtsala, lubas ta võtta meid kassaga koju teekonnale tagasi, et siis võib-olla ehk kohtame vanematega lõppaamata.

Muud nõu ei olnud, kui võtta vastu ettepaneku. Peagi olime sõbrad. Ta oli meie vastu lahke, ja meie tundisime endid kannis hästi.

Jõudis söömaae. Võõras vedurihuht lõikas melle leiba ja andis teed. Nagu olime õppinud kodus, panime mõlemad vennaga käed kokku ja tänasime toidu eest. Tegime alati nii kodus. Juht hakkas naerma. „mis, teie olete sarnased? Nütsinust tempu küll ei maksa teha.“ Hiljem saime aru, et ta ei uskunud üldse Jumalat. „Jah, aga isa ja ema õpetasid kodus nii. Kui ei oleks tarvis, siis nad ei oleks pannud meid teema nii.“ Vedurihuht enam ei tõeldud midagi ja ei tõeldud ka edaspidi enam etteheitetult.

Mõne aja pärast jõudisime lähtimaale, kus lahke huht pani meid kuskile lastekodu, kus viibisime kaks aastat, enne kui saime teada vanemate üle ja lükisime nende juure. Ta ei käskinud meid ainult täita Jumala palumist, vaid salata täiesti Jumalat.

Veel tänapäev oleme sõbrad. Ta on täiesti ümberpöörnud ja piibel ning päästmise on temale kõige armsamaks, mida ta üldse teab.

Kas need olid ema ja isa sõnad, mis mõtusid nii tugevasti poiste? Kindlasti nemad olasid hääd elu eesmärgiks oma lastele.

Ema, kas sinu mõjus sinu lastele on sarnane, et mida oled õpetanud neile, saab seaduseks nende elus? Kui ei, milline on selle põhjus? Kas viia ei ole sinu eme juures?

F. BALSAAITIS, kapten.

Enne töötus — pärast tasu.

Ühel õhtul, päälle koosolekut, vaadates korjanduskarpi, nägime sääl ühe väikeses pakikeses.

Avades paberi, millele oli hoolega ning ümber kõidetud, leidsime väikeses summa raha. Kuid eriti õnnistuseks oli väljendus, mille andja oli kirjutanud paberi sisetüljele:

„Ma tasun Jehoovale oma tõotuse.“

See nimene on eeskujuks paljudele. Tema ei teinud mitte nii: andis tõotuse ja siis unustas, nagu seda paljud teevad; tema tasus, mida ta oli tõotanud. Jumal tasus oma tõotuse, mille Ta andis esimestele inimestele, see tõotus täideti sinu ja minu kasuks. Nüüd otustab Jumal, et sina tasuksid ka omad tõotused. Arme unustame tasumata oma tõotust!

H. E.

Enne lõpetas palvetamise.

(Algus 4. lhk.)

„Ma tantsin oma kartuse ära,“ ütles ta ja läks tantsusaali, mis meeldis talle kõige paremini. Neiuud olid just sama ilusad kui alati ja muusika sama kõlav, aga Eriki rõõm oli täiesti kadunud juba esimese tantsu ajal. Siis ta sai veel teetavama neiu ja nad keerutasid teist foxtrotti. Kui nad keerutasid ümberringi, surus noor naine ennast temale ligemale, ja ema kiri ta põnes krabises. Järelejäanud keerutamine ja lublik viis sai kui piiraks temale. Enne kui muusika lõppes, oli ta unustanud oma neiu, ja kiri oli jällegi taskust väljas. Ta silmad põlesid esime ettehetedest, lugedes sõnu: „Lõpetasin sinu eest palumise — olen annud sind Jumala kätte.“

PÕRMIINE.

Tema hills välja tantsusaalist, pani kirja taskusse ja rändas kui hullemeelne mööda tänavaid ilma mingisuguse sihtiga.

Äkki kuulis ta muusikat, mida ta polnud kuulnud mitmel aastal, ja ta tundis ennast kui kinnalähetutut. Muusika viiulitest, mandoliinidest ja kitarridest ajas teda majja, kus kõlas ilusad hellig, ja ta leidis ennast peagi istumas viimases pingireas Armees saalis. Koorlõhnad lalust hellsesid just sama selgesti kui kirrku-kellad väikeses kirkakeses, kus ta lapsepõlve kodu. Nad laluisid ema- ja Päästaja armastusest, ja Erik istus kui kurt, kuni kostis kust tulla otsima Issandat kahtsuspinglil.

Ta tõusis üles, tormas ettepoole ja hüüdis: „Paluge kõik minu eest! Mu ema lõpetas palumise! Paluge kõik minu eest! Mu ema lõpetas palumise!“

Kõikide pilgud olid juhitud temale ja nad arvasid, et ta oli kaotanud oma meelemõistuse. Aga kui ta oli heitnud ennast armutruonile, läks keegi allohvitser ja kõneles temaga. Erik võttis ema kirja taskust ja näitas vedas salvatsonistile.

„Olen annud sind Jumala kätte“, luges ta, ja siis näitas ta Erikkle, kuidas Jumal väljendab õiget viha, valjust patus vastu, kes ei taha parandada meelt, siiski on ta armuline ja andeksandev Jumal, kes võtab vastu kõiki, kes tulevad Tema juure tõesse kahtsusega.

„Olen olnud nagu põgur sellist ajast, kui sain selle kirja,“ ütles Erik. „Vihkasin iseenast ja kõike, mida olen teinud varemalt. Kas Jumal võib andestada sarnasele kui minule?“

„PÄASTETUD!“

„JUVUSTUS“ Kolgata Kristusest, mida ta kuulnud pühapäevakoolis, anti temale kui üks päästmisele, ja enne kui ta tõusis oma põlvitavast asendist, oli Erik Berger võtnud vastu ussu — samas ussu, mis andis emale teadmise, et ta saab päästetud — Jumala töötatud annil, andestust kõigest patust.

Selle vabastamisukse läbi sammus ta uude ellu, mis ümbritsetud laulvast grupist, kelle muusika oli meelitanud teda nende saali, ja ük siik heil leidis nüüd vastukaja tema oma hinges.

Kui aumuke sõna „päästetud“ telegraafertiti koju paluvale emale, tegi ta uue reisi teisele erilisele pühale kivilde, konna tänuvõtte vool hoovas südamest, mis ileni täidetud rõõmuga. See oli tänu palvekuuljale kõige vägevamale Jumalale, ja iga kiri ta pojalit suurendas ta rõõmu.

„Jumal olgu kitudetud!“ olid sõnad, millega ta tervtas vana tädi, kui ta tuli külla järgmisel korral. „Erik on päästetud! Ta on ühinenud Päästearneega!“

„Kiitust Jumalale!“ ütles vana usklike tädi. „Ta on saanud hääl kristliku õpetuse.“

Miks ma peaksin olema püha?

KINDRALI kõnest.

„ANNA mulle võitu iga päev,“ on igatsus, mis väljendatud sageli meie Armees laules. Mõned inimesed on rõõmsad, kui neil on kord korra järele võit. Nad mõtlevad, see on väga auuline, kui nad võivad võtta vahetevahel oma vaenlast. Nad on rahuladud, kui võivad jõuda võidule!

Esmaspäeval sama hästi kui pühapäeval, nädalapäevil sama hästi kui hingamispäevil, pimedal päevil sama hästi kui valgusel, kurvil päevil samuti kui rõõmsal! Isegi ajal, mil inimesed ei mõista teid ja jäitavad teid üksinda, samuti kui heledal päevil, kui kõik mõistavad sind.

Olen rõõmus selle üle, et meie usk on niisugune, et võime elada sarnaselt. Kui meie ei tunne iga päev võitu ega võit ei ole kirjutatud igale heiklile meie päevadest, siis meie ei ela läbi seda aulist kogemust, mis on meie kõikide eesõigus.

On ainult üks tee, kuidas saada sarnast võidu elu, ja see on elades püha üle. Olen seadnud üles küsimuse mu oma südamele, ja mitmed inimesed panevad ette selle küsimuse ühetelise või oma ohvitseridele: „Teie alati räägite pühitusest ja puhtusest, aga miks on pühituse tarvilik?“ Keegi mees ütles iseenesest: „Nii kaua kui ma ei käinud teie koolekul, arvasin, et kõik minuiga oli korras, aga nüüd tunnen, et olen viitnud oma aja müüdi. Miks teie Päästearmees rahvas tulete ja rikute minu rahu?“

ÜLE KÕIKIDE TEISTE PÕHJUSTE

tahaksin vastata sellele „Miks?“ esiteks öeldes — Jumal käseb meid olla püha. See on üles kõikide muude põhjuste, mida võite anda. Sellel on suurem nõue meie südamele, mõjule ja teenistusele.

Jumal käseb seda! Kui keegi teie armastest nõuaks teilt mingisugust ohvrit, teie ei peatuks ilig kuua nõupidamisega. Ei, kindlasti sellepärast, et nendad soovivad seda ja teie tahate rahuldada nende soovet. „Olge teie pühad, sest ei mina olen püha,“ ütles Jumal. Kas mitte iga mehe ja naise südames ei peaks olema sarnane vastus, kui oleks vastus teie armastatavale sõbrale? „Õpeta mind tegema sinu tahtmise järele oh Issand,“ palume meie, ja siis teades Tema tahtmist peaksime oma häatahtlikud täitma seda.

Meie kuulutame täielikku päästmist, sest et see kogemus on rahuldav osa meie ussu. Meie ei või elada maailmas, ilma, et meie ei kohtaks inimestega, kes ei ole rahuladud. Nad on ka seotud mõne sidemega ussu külge ja nad ei taha vabanduse usu mõjust, aga kui teie küsitlekste neid, siis nad ei võiks vastata: „Minu suurim rahuldus on Jumala teenistuses ja Tema tahtmise täitmisel.“ Nendele usk on teine asi — selles ei ole mingisugust kevadit, ei mingisugust lüvi, mingisugust usu, mingisugust „Halleluujat.“ Nende südames ei ole ütlespurk elavvee-allikast. Nende osa on pime ja tühine kogemus.

Võib-olla küsite: „Kas pühituss võib parandada sarnast seisukorda inimest?“ Kiitust Jumalale, ta võib! See on ainuke üks asi, mis võib rahuldada ja puhastada hinge — aga see peab olema sarnane kogemus, mis on südamepühituss ja elupühituss. Teil peab olema seespoolt midagi, mis rahuldab teid; midagi, mis on igas teie ettevõttes ja kõigis, mida teete, nähtav kui jõud, mis liigub teie südames — see on, et Püha Vaim elab teie sees.

Meie kuulutame täielikku päästmist, sest sääl ei või olla alaline ühendus Jumalaga, kui hing ei ole lahutatud täiesti kurjast. Olla Jumala seitsilne — see on, mingi lähendab pühituss. Ma ei ütle, et sa kunagi ei tunne rõõmu oma palvest, et sa kunagi ei või tõusta oma põlvedel rahuldustundega; aga ma ütlen, kui sa ei ole omanud puhta südame õnnistuse, siis sa ei või omada alaliselt seda läbielamist.

Mida ütleb pühakiri palvest.

„Et ikka peab... paluma.“ (Luuk. 18:1.)

„Jääge kindlasti palvesse.“ (Room. 12:12. — Kol. 4:2.)

„Paluge lõpmata!“ (1. Tess. 5:17.)

„Esimesed kristlased jäid alati palvetesse.“ (Ap. t. 2:42.)

„Et teil aega võtaks olla paastuda ja paluda.“ (1. Kor. 7:5.)

„Õigete palveid võtab Jumal kuulda.“ (Õp. sõn. 15:29.)

„Õige inimese vägev palve maksab palju.“ (Jaak. 5:16.)

Palvekoosolekult Lätis. (Kunstniku joonistus.)

See oli Geesus.

MIDA KEEGI HIINLANE NÄGI, KUI TA SULGES OMA SILMAD.

Keegi pöörnud hiinlane ütles kord: „Olin algi sügavas unarus, vajunud pooleldi muidasse ja hüüdsin, et keegi ataks mind. Kui vaatasin üles, nägin kedagi vana alla minna ta ütles: „Mu poeg, kui sa oleksid lugenud minu raamatuid ja jälginud nende õpetust, siis sa ei oleks olnud siin.“ Ütlesin: „Jah, isa, aga kas sa ei või aidata mind välja?“ Kui vaatasin üles, oli ta läinud.“

Peagi nägin kedagi teist liginevat ja keegi mees kumardas minu kohal. See oli Buddha. Ta ütles: „Mu poeg, ota oma siimad ja puud. Aru mõle asjadele, mis võivad rikkuud su rahu: siis, mu laps, oled sarnases häiris rahus nagu minagi olen.“ Vastasin: „Ja, isa, teen seda, kui olen jälle maapinnal. Kas sa ei võiks aidata mind siit üles?“ Aga ka Buddha oli läinud ära.

Olin juba üsna sügavas, kui tuli veel keegi. Tema näol olid kannatuse võrgid. Hüüdsin temale: „Oh isa, kas sa ei võiks aidata mind?“ „Mu laps,“ ütles ta, „mis sul eiga?“

Enne kui võisin vastata ta küsimusele, oli ta al minu juures. Ta pani oma käed minu ümber. Ta andis mulle siia ja puhtust, kui minuga oli kõik korras, teie ei üra! Vaid ta ütles, „nüüd kõnnime ühes koos.“

Ja meie olime kõnninud tänapäevani üheskoos.“

Kas te võite kujutleda, et Jumal seitsib minuga, kui ma armanast ka teid asju, mida Jumal vihkab? Kaks ei või kõndida ühes, kui neil ei ole üksimeel. El või olla ühendust.

USUALUSED.

Meie kuulutame täielikku päästmist, sest Jumala armastus on mõistetud kui usualus. Kui teie ei armastate Jumalat, siis teie ei ole ühes usku. Armastus õiguse vastu sisaldab ebasõiguse vihkamist; armastus puhtuse vastu tähendab mustuse põlgamist; armastus Jumala vastu tähendab nende asjade põlgamist, mida Jumal põlgab. Mida suurem armastus, seda suurem võit iga päev nii kaua, kui jõuame seisukorran, millest Johannes ütles: „täis armastus ajab kartuse välja,“ nii et süda võib olla täis armastust ja kõik patt on hävitatud, ja hävitatud igavesti.

Lõpuks meie kuulutame täielikku päästmist, sellepärast, et siin on teerad, mille peame kõndima, ja meil on tarvis teada, et „meie teed on Jumala tahtmise järele.“ Ma panen selle meelele lõpuks, sest ma tahan mõjutada seda teile ja tahaksin, et võtate eesmelega kaasa igatsuse üsta kõrgele mõõdupuud, et olla Jumala meele järele. See oli, kuidas meele teid just samuti kõndida Jumalaga.

Kas te tahate olla Tema meele järele? Kui tahate, siis kiskuge välja oma südamest ebajumala, mis on Tema meele vastu. Kas teie ei tahaks vabandada sellest ebasoovitavast seitsilisest, kes ei suuda aidata teid? Kas teie tahate kanda risti, mida Ta on palunud teid kanda, seistes teie kõrval aastate kaupa; risti, mida olete häbenenud ja salanud? Tahate anda oma tahtmise ja helda: „Issand, kõik peab olema antud sinule, enam ma ei taha käia oma teed, lase mind minna ainult Sinu teed.“ Ärge valege vastu: ärge põgenege ära; nüüd ja alaliselt alluge Tema tahtmisele!

HÄRRA Vares istus kõrgel pika puu okstes ja naeris tugevamini kui vingus tuul. Ta tundis ennast nagu „kõikide olevuste üle olev ainuvallitsaja“. Kas tal ei olnud võimalus lennata kõige kõrgema puu otsa; kas tema naine ei olnud vaimustav eluseltsiline ja kas tal ei olnud palju, mille üle rõõmustada ühes oma perekonnaga, mis koosnes väikestest mustadest varestest?

Kuid liig kiiresti möödusid supiväevad. Liig kiiresti langesid lehed pikilt lahekit puult, mida ta armastas. Aedadest rööviti kõik ilusad õied ja süvilinnud lahkusid soojemaise maise. B-r-r-rh! Külmatat põhjast oli saabunud.

Alguses, võib öelda, oli Johannes Vares rõõmus muudatuse üle, sest nüüd ta tundis ennast vabama. Ei olnud ju enam tülitama teda pääsukesti, kes armastas seda puud, kus oli tema pesa. Aga peagi muutusid päevad lühemaks ja lühemaks. Päikesepaistest oli vähe ja veel vähem oli toitu. Ei olnud midagi, mis teha. Teised linnud olid lahkuvad ja ei olnud enam kedagi, kellega tülitada, ja peagi ta ei olnud enam rahul oma osaga.

Täna oli iseäranis külm, ja isegi siis, kui ta katsus lennata kange põhjatule vastu oma pesa suu risti tammel, puhus tuul nii tema tiibadest läbi, et ta ei võinud saada sooja. Nii hädatevsa ja leinava häälega kõnles ta oma naisega:

„Naine,“ ütles ta, „elu on mulle väljakannatamatu. Iga päevaga muutuvad ilmad külmemaks ja külmemaks, kuni kardan, et külmemate oma pesa. Toitu on liig vähe leida, ja kui olekski rohkem, siis on liig tormine ja külm minna välja selle järele. Lähme siit ära!“

„Kraaks! Kraaks!“ hüüdis proua, mis tähendas: „Ja! Ja!“ ja nad lendasid ära ning nende väikesed järgnesid neile, kuni nad nägid midagi, mis ei liikunud kohalt. Nad jõudsid linnu lähedusse ja leidsid mõnusa nurgakese su-

NURISEV VARES sai hää õpetuse.

res küünis. Mugav soojus oli neile hää tervitus, ja laskudes alla kõik jäid rahulikult magama. Hommikul vara rikkus imeline käva valitsevat vaikust. Lehmad, hobused, sead, kanad; kõik võtsid osa koorilaulust, mis kõlas läbi suure küüni. Härraslikud häälled käsutasid ja hirm tekkis varestesse.

Kõrgel üleval istus kull, ja tema silmad hiilgasid nagu tulepallid.

„Kee-lee-lee, kee-lee-lee, kee-lee-lee on see suur müra?“ küsis vana hall kull, ja vares jättis kohe oma muusikalise harjutuse, et vaadata järele, kust tuli hääl.

„Söber,“ ütles kull, „mis annab sulle põhjust tekitada sarnast segadust ja kurba laulu õnnelikus perekonnas küünis?“

Ja härra Vares tunnistas, et isegi olles ära oma vanast kodust siin soojemas, ta ei olnud rahuldatud. Ta oli pahane neile, kellel ta arvab minevat paremini kui temal, ja sellepärast oli ta õnnetu.

„Õppimised, kui tahad jälgida mind, muudan sind ükskõik milliseks linnuks või loomaks, kui sa soovid,“ ütles vana kull.

„Oh mu aeg,“ mõtles vares, „nüüd tuleb mul hää aeg,“ ja ta püüdis olla ärkvel, kuni saabus kesköö, et alata oma reisi.

Kull pidas oma töötust ja tuli keskööle ta juure ning viis teda sigade lauda juure.

„Enne kui võid soovida, mida igatsed,“ sosistas kull, „tahan ma jututada, milline on su elu, kui vabastatud sulgedest ja elad nii nagu mõni neist loomist. Sel juhul sa kunagi ei pea olema inimeste

teener. Ainuke asi, mida pead tegema, on kasvada, nii et sinust võiks saada hääd sealiha.“

Aga härra Vares oli nii kokkunud ja lendas kiiresti ära musta sea juurest.

Kull järgnes temale ja juhtis teda sinna, kus lehm magas rahulikult. „See loom,“ sosistas kull, peab alati olema valmis andma oma pererahvale hääd piima. Tema elus on vähe huvitavat, sest kõik, mis tal on teha, on mäletse da terve päev, süüa rohtu ja magada.“

„Oh,“ ütles vares, „see kunagi ei sobi minule. Lähme ära lehma juurest.“

Vana kull hakkas juba mõtlema, et ei ole nii kerge olla vares meele järele. Ei olnud ime, et ta ei olnud rahuldatud. Nii nad lendasid välja lehmalaudast ja läksid hobuste juure, kes magasid.

Tark kull ütles: „Kui sa tahad enesele hobuse kuju, siis pead kandma raskeid ja suuri koormaid, nälgima, kui peremees ei anna sulle süüa, ja pead seisma vahest tundide kaupa väljas külma käes.“

Sel ajal olid härra Varesel jalgad juba väga külmad ja kogu ta keha värises.

„Kuidas on, söber Vares?“ küsis kull, „kas oled tahtlik vahetaks oma kuju ja saada mõneme teiseks loomaks?“

„Söber kull,“ palus vares, „läheme tagasi. Sa õpetasid mulle suure õpetuse, mida ma ei unusta. Nüüdsest pääle tahan arvata kokku oma õnnistusi ja olla rahul sellega, mis mul on.“

Aga Taaveti üleskirjutus elab. Tema armastus ja usk Jumalasse tegi, et ta on sama värskel veel tänapäev, kui meie loeme tema kiitust ja tänu, mis kirjutatud nii ilusas keeles.

Kui mitu küllma sõndet ei ole soojendanud Taaveti laulud, kui mitu haavatut vaimu ei ole saanud rõõmitud nende läbi! Meie elus tänapäev ei ole mingisugust kurvastust, mis ei oleks olnud tuntud vana Juudi kirjaniku päevil. Tõsi, mis teatud Jumalale ja mis valmistanud Tema poolt, ei või kunagi jääda vanaks.

Ja kui meile avaneb vana aja kurvaste raamatuid, siis näib, nagu vanaaja kuningriigid saaksid jälle ellu. Sääb on Pabüloonia, Egiptus, Persia jne.

Kui tugevad nad ei olnud - kui hirmus! Milline oli väikesed Juuda vastupanek nende suurtele vägevatele kuningriikidele, suurele jõule, sõjariistus armeedele ja suurtele valitsejatele?

Juudid olid kõige tugevam kaitse - Jumala pühad töötused, mis kirjutatud Tema ajaramatus. Nii kaua kui Juuda rahvas armastas ja teenis Jumalat, nad olid kindlad.

Aga häda! Nad peagi unustasid

KORPUSE KADETTIDE NURK.

KRISTUSEST TUNNISTA- MINE.

SALVATSIONISTIDELE ei ole ainult eesõigus tunnista Kristusest või teiste sõnadega tunnista päästmisest, vaid see on nende tõeline kohustus, ülesanne. Jeesus ütles: „Kes tunnistab mind inimeste ees, teda tahan mina tunnista oma Isa ees...“ aga kes mind ära salgab inimeste ees, teda tahan mina salata oma Isa ees.“

Nõuab julgust, et võite tunnista kodus ja töö, et olete annud ennast Jumalale ja et otustate elada Tema-le. Aga sarnane tegu lahutab teid maailmast ja räägib päästama südamele vastu. Rääkige oma lähiloomistest Kristuse pärast.

Univorm tunnistas vaikelt Jeesust, kandke seda; kandke mingisugust märki, mis näitab, kes teie olete, isegi siis, kui teie oma töökohal ei tohi kanda midagi muud kui kilpi või mingisugust muud väikest märki.

Kas mõistame? oma hääd õnne

RONG oli üleni täidetud inimestega ja rahvas ei seisnud ainult vagunis, vaid ka rõdul. Nad võtsid endile võimaluse nurisemiseks, kui halb korraldus on raudteedel. Mõned seletasid, et nad on seisnud juba kolm tundi. Ühes jaamas tuli rongile jälle inimesed, nende hulgas ka keegi vigane, keda kanti. Kui reisijad tegid tema ruumi, ütles keegi: „Jah, meie oleme seisnud siin kolm tundi.“ Vigane vaatas temale ja ütles: „Teie olete õnnelik.“ Nad olid väsinud, see oli õigus, aga aus vastus muutis inimeste vaadet ja mõtteid.

Jinimesed õpivad alaliselt, ükskõik, kas nad tahavad või ei, ühest või teisest inimesest. Sellepärast otsige endale parima õpetaja.

Kas on palju risti, sääb palju valgust.

Piibel tema tegemises.

Komandör Mildred Duff.

29 LAULUS annab Taaveti ilusa sõnadeplüü müristamisest ja tormist. Tema kirjeldata kanget tuult, müristavat ja paugutavat teavast ja siksakilist vätku. Noore poisina ta oli vaadelnud mitmel korral, kuidas ta oli vaadeldud mitmel poiss, kuidas ta oli kaasas loodusmõllus; Jumala hää pani värisema looduse. Jah, Jumal tahtis teha oma rahvast tugevaks, sama tugevaks kui ol torma.

Ja kui torm oli möödunud, ja päike paistis unesti üle väiksete küngaste, kui selgesti tulid Taaveti meele sõnad: „Jehoova õnnistab oma rahvast rahuga.“ (Salm 11.)

Salomon, Taaveti poeg, oli kõige laiem kuningas vana ajal. Ta kirjutas palju raamatuid, aga ainult vähe sellest on kirjutatud piiblis; mõned üksikud laulud, Salomoni ülem laul ja mõned õpetuse sõnad.

Palju Salomoni tarkusest oli matne tarkus. Ta seisits esimesel kohal kõikide tarkade meeste hulgas sel

Assiiria kuningas.

luga ja jälgida Jumala sõna - nad ei armastanud ega teinud Jumala tahtmise järele. Siis tuli häda ja viletsus, just nagu Mooses oli õelnud ette. Linnad võeti ära ja paljud elanikest olid viitud vang; siiski kui Hiskia päevini keegi ei katsunud saada aru langemise põhjusest.

Kuningas Hiskia sai aru põhjustest ja värises: ta palus Jumalat, et Ta andestaks rahva pattu, ja kui Jumala seaduste raamat lamis tempelis, nii ei keegi ei mõelnud sellele, ta laskis tuua selle välja ja lugeda rahva ees. (2. Aja-raamat 34: 14-18.)

Tema juhtumise all koguti kokku Salomoni õpetuse sõnad ja neid kirjutati ära ja jälle lauldi tempelis Taaveti laule.

Peagi järgnes imeline lugu Assiiria kuningas sõjakäigust Jeruusalemma vastu ja nad püüdis hävitada püha linnu, kuid Jumal ise kaitseks linnu vastuseks kuningal Hiskia palvele.

Kuigi Assiiria kuningas Sanherib oli üks vägevamaid kuningaid, keda maailm kunagi on näinud, siiski ta oli täiesti lõõdur, kui ta võitles Jumala tahtmise vastu.

Rahvusvahelisest keskkohast.

Kindral.

Kindral ja proua Higgins asuvad teele veebruaril alul, et sõita Austraaliasse, kus neil on suur sõjakäik. Nad ei külasta mitte ainult Austraalia mandrit, vaid ka saarestikke ja saari, et kuulutada sõnumit Jeesuse Kristuse päästvast väest, inimestele, kes võib-olla teavad väga vähe Jumalast ja Tema armastusest. Palume, et Jumal annaks meie rahvusvahelisele juhile ja tema abikaasale jõudu ülevalt ja et Tema ise juhataks ning aitaks neid nende pikal teekonnal ja laial võitlusväljal.

Uus juhataja P. A. Ühisriikide lääne territooriumile.

Kindral määras komandorleitnandi Oramesi territoriaal-komandoriks Põhja-Ameerika Ühisriikide lääne territooriumil.

Komandõri oli teatud aeg komandoriks Põhja-Hiinas ja oma säälolemise ajal töötas tervestudamlikult Hiina kasuks Tema juhutuse all edenes töö hästi.

Briti komandõr.

Komandõr Jeffries, töö juhataja Inglismaal, on Londoni haiglas, kus tal on eriline arstiravitus, enne kui ta läheb lõikusele. Komandõr on häas vaimus, ja kuigi ta on kõrvaldatud oma tööväljal, korraldab ta ja vaatab asjade järele Briti territooriumil.

Meie palume, et Jumal annaks komandõrile jõudu ja tervist, et ta võiks pöörata jälle tagasi oma armastatud tööväljale.

Divisjoni komandõri külaskäik Eestisse.

Tallinna 1. uned sõdurid.

Keskel adj. A. Lockyer.

SAIN väga vaimustatud juhatades hiljuti koosolekuid Eestis. Igal pool, kuhu läksin, olid saalid täidetud ja meil oli rõõm näha mehi ja naisi, kes tulid ette kahetsuspingile ja otsisid Jumala väge nende elule ja vabastamist pattudest.

Tallinna 2. oli laupäeva õhtul saal üleni täidetud tervituskosolekuks, mida esinud Ambrosen korraldas. Kosolek oli väga õnnelik. Kosoleku lõpul alandasid 10 hinge kahetsuspingile, ja ma usun, et nad pöörasid ümber.

Usun, et ensain Ambrosen ühes leitnantide Blesiga ja Eimanniga juhivad sõdureid edasi suuremale tegevusele kui ennem. Kuuldes enne kosolekut laulu: „Ara mine minust mööda!“ tundsin, et Tema ise tahab olla meiega ja teha kosoleku jõurikkaks, mis tõestuski.

Pühapäeva hommikul oli ühine puhtuskosolek Tallinna 1, kuhu oli kogunud hulk rahvast. Kosoleku ajal nägin mitmete nõel igatsust sügavama vaimuliku elu järele, ja kui oli kutse tulla otsima Piha Vaimu väge, mis muudaks nende iseloomu, tulid rohkem kui 70 hinge pihtuslaule. Keegi allohviter ütles mulle hiljem,

et kosolek oli auuline. Seda võis öelda tõega, sest kosolekul valitses vaimline õhkond ja kõikide igatsus oli, saada täidetud Piha Vaimuga.

Pühapäeva pälelõunal oli kosolek Tallinna 2. sõduritele ja nekruteile, millest osavõtjate arv oli üle 100. See oli aeg täis õnnisturikkaid kogemusi. Jumal tuli meile ligdale ja meie lakkusime suurema igatsusega ja otsusega teinda Teda.

Õhtul olime jälle Tallinna 1., kus saal oli täiskillutud ja kosolejate arv tõusis üle 1000, 28 sõdurit võeti vastu, ja oli liigutat pilt näha, kuidas mehed ja naised andsid oma töotus ja said sõdureiks. Pääle nende vastuvõtmist läksid nad kõik platvormile, kus neid oodati teiste sõdurite poolt Halleluujalega. Kosoleku lõpul, mis oli kestnud peaaegu kolm tundi, pöörivasid 12 meest ja naidst armupingil, otsides päästmist. Kiitus Jumalale Tema ligioleku eest.

Tallinnast sõitsime Tartusse, kus leitnant Matveus ootas meid jaamas. Siin oli jällegi tervituskosolek. Saal oli täis killutud inimestega ja kosolek vaimustat. Inimesed siin näitasid oma hurvi Armees vastu, ja ma loodan, et kosolekutele on hääd tagajärjed mõnegi elus, kuigi keegi ei tulnud kahetsuspingile.

Siit sõitsime edasi Võru linna. Sõiki meil ei olnud mingisugust tööd, kuigi keegi sõdur Tallinnast juhatas sõiki mõnd kosolekut. Selleks õhtuks üritati suurem saal ja peaaegu 200 inimest kogusid kuulama sõnumit Kristusest. Loodame saada sinna kedagi ohvitseri, kes võib viia edasi tööd hingede päästmiseks.

Leitnant Luther oli minuiga kaasas igal pool kui tõik ja aitas teha sõjakäiku õnnisturikkaks ajaks. Ma ootan juba, millal võin tulla jällegi külastama oma seltsilisi — salvatsioniste Eestis.

Adj. A. W. Lockyer, divisj. komandõr.

Jälle Päästesõjas.

Meil on rõõm teatada talle, et leitnant Muul on lõpetanud oma kaitse teenistuse ja tuli tagasi Päästesõtta, kus ta sai oma uue kätuse juure kui abi ensain Petersoonile Tallinna 1.

Pihituseta meie ei või näha Jumalat, ja Jumal tahab, et meie tunneks rõõmu sellest. „Õndsad need, kes puhtad südamest, sest nemad peavad Jumalat nägema.“ Südamepuhtus avab meie vaate Jumalale, Tema jõule, Tema aule ja ilule, mis annab meie usuile uue ilme. Meie võime näha Jumalat nii, nagu Tema on. Edw. Higgins.

Rahvusvahelisi uudiseid.

Soome. Eneseärasalgamine. Rahakorjamisel Soomes saadi esimene annetus vabariigi presidendilt, härra Svinhufvud'ilt, kes annetas 1.000 Soome marka, ja keegi hästituntud härrasmees annetas ilusa illustreeritud artikli kuulsamale rahanduslikule ajalehele. Ta oli maganud ühes meie sõemajas, ilma et keegi ühes tunnud teda, ja kirjutas väge ilusasti oma muljest meeste sotsiaal-töö üle.

Hollandi. Mootorlaev „Febe“ on jällegi alanud oma reisi Põhja-Hollandis, et kanda edasi õnnistusi väikestele küladele ja linnadele. Antakse järgmisi teateid: Ühes väikeses kohakeses oli rahvas vaimulikul väge madal astmel ja ükski ei küllastanud kirikut. Ühel päeval ilmus „Febe“, seadis üles oma telgi ja pidas kosolekut. Tagajärg oli, et iga pärgeval tuli enam inimesi, kes ei tunnud hivi mitte ainult „Febe“t, vaid Jumala sõnumist. Vähe aja pärast lahkus „Febe“, kuid õnnistused jäid alale ja inimesed hakkasid külastama kirikut, kuni lõpuks enam ei mahtunud sinna nii palju kui sooviti, ja kirik tuli ehitada suuremaks.

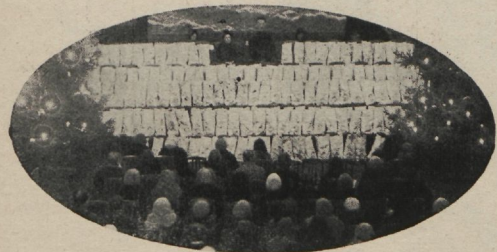
Brasillia. Vahetatud töö. Kõrtside külastamise tagajärjena brasillia „Sõjahüluga“ kõneles keegi kõrtsmik lehe müüjaga. Ta ütles tundvat Armeed hästi teistest maadest; noorelt ta oli küllastatud meie kosolekuid. Ta jutustas oma elulugu ja oli liigutatud pisarateni — ütles, et vaa-de meie vaimuime täidab teda kahetsusega ja kurvastusega. — ta ei võivat jätkata praegust elu... Lõpuks ütles, et ta ei või panna enam vastu sõidametunnistuse häälele, kui näeb meie vaimuime. Nüüd kõrts on sulatud, — meie sõber otsis enesele uut tööd.

Jaapan. Teated raadio kaudu. Komandõr Yamamuro rääkis hiljuti Toriki raadios. Tagajärjena sai ta kirja Jaapani lõunapoolsemalt saarelt Kyushu'lt:

„Olen väene, haige mees, kannatan hirmsas haiguses... kuulsin tele raadiosõnumit „Meie Isa taevas...“ rõõmustas mind väga... Kui rääkisid oma ema armastusest, voolasid pisarad minu palgedel... see tõi Jumala armastust väga mu südame ligdale... Mul ei ole kunagi olnud sarnast õnnisturikkast aega minu kumeeastase haiguse ajal... palun, õpetage selle enam raadio teel Jumala armastusest... otsivalt mehelt maa nurgast.“

Burma. Kõrre liikumine. Keegi väene kristlik hiina naine tuli meie naistekodusse. Raske selukord. Mees oli läinud maale otsima tööd. Laps oli vilunud haiglasse, kus ta suri; tal ei olnud raha, mis võis ta teha? Ohvitser leidis, et ta rääkis õigust. Adjutant Reading valmistas puusärki ja viis haiglasse; palus lapse laulda, — siis liks emaga surnuaiale. Major Wilby ruttas sinna nende eel ja valmistas väikeses haia; ja nii just kaks tundi pääle naise ilmumist koju juhatas major lapse matust — Päästearmees ohvitserid ja ema olid ainukesed leinajad.

Jõulurõõmu vaestele.

Jõulupühade ajal ei tahtnud Päästearmee Tallinnas unustada vaeseid ja korraldas neile jõulukingituste jagamist, mis tegi suurt rõõmu inimestele, kes tarviliselt tunnevad endid elust eemaldatuna raske majandusliku olukorra tõttu. Jõulurõõmu valmistamist võimaldas ka jõulupäade sissetulek, mis ulatas üle Kr. 570.—. 23. detsembriks olid vaesed kutsutud I korpusse ruumi, kus nad said õnnistatud ja ühendava tunni oma halli ja sageli kurva elu keskele. Iga puudustkannataja sai jõulupäki tarbeainetega ja maistustega, mille üle olid rõõmsad. Pääle selle oli kaetud teelanud vöölebadega, millest osa võeti tänuga Armees vastu. Kuid kõigepeält peame tänama Jumalat, et ta andis võimalusi ja hedeid südameid jõulurõõmu valmistamiseks vaestele. Puudust ja vaesus on meie linnas palju, selleks on vaja arvatavat kätt ja ühisabi rahva poolt.

Laulud.

1.

R. M. 364.

1. Kõigist maadest ja rahvastest läbi, Me Issand viib Päästearmeed, Tõisi armastust hingede vastu. Patustele see rõõmu nüüd toob. Me kogume hulkadeks kokku, Sõda saatana kuulutame! Saatan põgeneb; hüüame julgelt: Patu ori, on päästmist ka sul!

Koor : : Jah tõesti on päästmist ka sul! : : Sest su eest on Jeesus ju surnud, Patune, sääl on päästmist ka sul!

2. Vaata chitud saatana väge, See ähvardab neelata maad. Jeesusega me seista ei karda, Tema kaitseb meid saatana eest. Selle lipu all julgelt me läeme Kartuseta siis Kristusega, Tema nimel veel hüüame vahvalt: Patu ori, on päästmist ka sul!

3. Kutsu kõiki, kes vaevatud raskest, Kes patudes hukuvad veel. Meie julgus — see võitlustes kasvab, Põlev armastus hingedes keeb! Siis edasi julgelt kõik läeme Oma Päästi- ja jälgede sees, Nii et igalpool hüüdsõna kostaks: Patu ori, on päästmist ka sul!

Mis kasu on inimesel,

kui ta kogu maailma võidaks, aga oma hingele kahju teeks?

Ujuv öömaja.

PARISIS, moodide suures kesk-kohas, kus kaunidus ja rikkus, kunsti ja teadus saavutavad oma haripunkti, on ometi nii palju häida ja kurjust, nagu teisteskü suurlinnades. Üheks suuremaks hädaks on kodutud, kellel on eriline nimetus „clochards“. See sõna tähendab inimest, kellel pole kodu ega muud varjupaika. Need inimesed, mõned neist põlatud sõna täies mõttes, oleskelevad Pariisi kangrõks nurkades, Seinel' silla all ja mujal. Nende inimeste jõngus on väga palju näisi.

Juba mõnda aastat on Pariisis käimas Armees tegevus suurlinna hulkurkiihi seas major Cornelle R o s c h i juhatusel, kum muretatakse heakäkatet ja toitu koduta hulkuritele. See töö on saanud tunnustuse osaliseks. Kuid on saavutatud seni võrdlemisi vähe, sest seni põlnud nii palju raha, et oleks võinud asutada öömaja. Siiski võidi saada nii kangele, et hangiti raudnast ja betoonist valmistatud praam ja chhitati sellele ujuv hotell. Suure innuga töötasid Armees arhitektid, ja tulemuseks oli „Asile Flottant“, millel on kolm suurt osa, igauks 60 jalga pikk, 20 jalga lai ja 12 jalga kõrge. Pehmetesse vooditesse võib mahutada 150 meest. Keskmisel korral on tarbeainete kauplus, söögisaal ja väike raadioaparaat.

„Asile Flottant“ täitub alles õhtul. Mehed, kellel igauhel on oma inimlikud kurjused, on tõesti tänuilukud Päästearmeele, kes võimaldab neile öömaja. Nad kuulevad nõnda ka evangeeliumi Jumala armust, mille läbi võivad veel tagasi pöörata senisest hulkuriteft paremasse, auulisemasse ellu.

2.

R. M. 110. J. M. 113.

1. Jeesu armust me laulame veel, Tema armust, mis hial ei kao. Talle verest, mis valati kord, Kuni taevast me kiidame kõik.

Koor : : Jah, ma tean, Jeesul võib, Lumivaleks Ta veri meid teeb, Jah, ma tean, võidame, Kui me võitleme Kuninga eest.

2. Saavad päästmist ja puhastust kõik, Peates end eluallika vees, SÄäl saab vabaks ja rõõmuga võib Olla halb veres maailma ees

3. Nõnda lippude lehvides jääb Meie hüüdsõnaks „Pühitsus“ nüüd, Kuni krooni kord saame Ta käest, Nüme Kuningat säravas aus.

3.

1. Mina leidsin üht ilusat lille Juba öitsevas nooruse eas, Tema läbi sain suuremat õnne, Et ta on auulisem hitime seas, Siis kui elus kõik hästi läeb korda, Või kui õnnetus seisab mul ees; Ilus roosike rõõmu võib anda, Kui ta öitseb mu südame sees.

Koor : : Oh mu auuline Saaroni õis, Sinu ilust ma rõõmuga laulan, Oh-mu auuline Saaroni õis!

2. Teda mitmed on enne ju leidnud Ja ta väge ka mattseda võind; Talle veres end puhtaks ka telnud; Kõigist pattudest vabastatud saand. Noormees Saulus, kes hirmsamas vihas Püüdis uskujaid hävitada, Õnnelikumaks Pauluseks muutus, Et ta Kristust võis kuulutada.

VIIMANE KORD

MÕNE kuu eest juhtus katastroof mõne miili kaugusel Tallinnast, kus mitmed hukkusid. Juhtumine pani meid kõiki ärevusse. Seisukorrad, milles juhtus õnnetus, oldi omapärased.

Ühel pühapäeva õhtul tuli keegi naine sügavas kurvastuses ja leinarüüdes korpuse kantselisse ja palus rääkida minuga. „Minu mees oli üks nende seast, kes hukkus katastroofi ajal“, ütles ta — ta nimetas kohta. „Ta oli joomaori, kuid midu väga hea mees. Mitu korda katsus ta algsada uut elu, kuid ta oli liig nõrk. Mõni päev enne õnnetust külastas sin Armees üht koosolekut. Ta oli ka siis vähe joobnud, kuid siiski tuli ta järeлкоosolekul kahetsuspingile. Pääle selle saatis leitnant teda koju. Või-olla ensin mäletab?“

Ma mäletan teda — näen teda veel praegugi oma silmade ees, kuidas ta tuli ja heitis ennast kahetsuspingile ning hüüdis Jumala poole päästmise pärast. Arusaamata tunne tuli minusse, nähes teda sääl, midagi imeiliku liigutusi mind. Siis ma ei teadnud, mispärast, aga nüüd ma tean — viimane kord — — —

„Ma tahtsin tulla üles ja öelda seda ensainile“, jätkas naine, „ning palun teid rääkida sellest täna õhtul koosolekul, kui hoiatuseks teistele.“ Kartuses küsides vaatas ta minule, sirutades mulle kätt jumalagajätuks, ja ütles: „Kas teie usute, et ta läks koju?“ Surusin ta kätt ja ütlesin: „Issand õnnistagu teid. Ta on rikas armust.“

Viimane kord — — —

„Asile Flottant“ — Päästearmees asutis Pariisis.

Laulud.

3. Seda lille ka leida võid sina, Kui nüüd hoolega otsima läed: Öhtu jõuab, sest rutta veel täna — Otsi armu, et päästetud saad! Muidu kahetsed igavest seda, Et sa roosi ei otsinud siin. Kui veel viivitud, hiljaks võid jääda, Ja sul osaks saab öelate piin.

KOORID.

1. Puuduta mind, puuduta mind, Vägevaim arst, nüüd palun ma Sind! Puuduta mind, puuduta mind! Palun vaid üht: Oh puuduta mind!

2. Auline Päästja, auuline Vend, Lõpmata arm — nii piiramata; Auline kogu valmistud meil, — Imede ime: kord olen sääl!

3. : : Usk on me võidujõud! : : Oh auuline võidujõud, maailma võidab see!

4. : : Ta võib täiest pääst sind! : : Kas sa kahtled veel ennast anda Tal? Ta võib täiest päästa sind!

5. : : Rõõm : : Meie armees ikka on rõõmu.

6. : : Las päästevanker vereb : : iga hinge päästmiseks.

Oled sa meeleteitel?

Elul pole sinule enam väärtust?

See oled sattunud kitskõnne, S kanna celistisid manapääldest asju igavestele. Tee kord katset Jeesusega, Tema võib sind aidata!

Ebasoodsalt alanud päev võitis soodsa pöörde.

FRIEDAL näis olevat täna halb päev. Ta pidi ühes väikeses pagariäris teenima ostjaid ja siin ning seal aitamä kodus. Kuid täna läks kõik ümberpöördukt, ta sai isegi laimust ja lõpuks veel lõikas endale sõrme. Kuidas pidi see päev lõppema?

Kui ta nõnda kurvalt ja tusaselt seisits leiti taga, avanes üks ja keegi kenasti riietatud daam astus sisse. „Tere“, tertvitas ta sõbralikult, „ma toon teile siin midagi. Mu sõbranna kinkis mulle karbitäie taskurätikuid ja ma valisin nende seast ilusaima, et selle kinkida teile.“

Frieda oli väga üllatunud ja ei suutnud mõista, millega ta oli ära teeninud selle sõbrallikkuse. „Kas teate, miks ma tahaksin teile kinkida midagi?“ küsis daam. „Sellepärast, et teie alati teenite mind nii sõbralikult ja tähelepanelikult. Mul on rõõm, tulla siia ärisse, kuigi see on nii väike ja tagasihoidlik, aga teie sõbralik naeratus näib olevat mulle nagu päikesepalste.“

Nüüd oli mõõdas kõik kurbus ja tusasus, ja Frieda töötas enesele, ikka rõhkom rõõmu levitada sõbralliku naeratusse läbi.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. üksiknumbr 15 snt. Vastutav toimetaja: enrei L. Bakul. Väljaandja „Päästearmee“.